

ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจยุคใหม่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

Factors Affecting Modern Economic Development in Northeastern Region

สุภาพร ชาวสวน,¹ ศรารดี ศรีอ่วม,² สามารท พันธเวหา³ และ ปัญจรีย์ จุลโกธรานิสอง⁴

Supaporn Shaosoun,¹ Sarawadee Sriuam,² Samart Panweha³ and Panjaree Julkraianisong⁴

วิทยาลัยเทคโนโลยีภาคตะวันออกเฉียงเหนือ,¹ มหาวิทยาลัยเกริก,^{2,3} และ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย⁴

Eastern Technological Collage,¹ Krirk University,^{2,3} and Mahachulalongkornrajavidyalaya University⁴

Email: ¹supa.shao@outlook.co.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาสภาพปัญหาของปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจยุคใหม่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 2) เพื่อศึกษาวิเคราะห์สังเคราะห์แนวทางของปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจยุคใหม่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และ 3) เพื่อเสนอแนะแนวทางปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจยุคใหม่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ ประชากรที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 400 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่แบบสอบถาม

ผลการวิจัยพบว่า น้ำหนักเฉลี่ยด้านปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาทั้ง 3 ด้าน เท่ากับ 3.12 ค่า S.D. เท่ากับ 0.94 แปรผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก ในขณะที่ด้านความทันสมัยและด้านการวางกลยุทธ์เป็นด้านที่มีน้ำหนักเฉลี่ยสูงที่สุด 2 อันดับแรกแปรผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก ในขณะเดียวกันด้านการจัดการนวัตกรรมมีน้ำหนักเฉลี่ยต่ำที่สุดซึ่งแปรผลได้ว่าอยู่ในระดับปานกลาง

น้ำหนักเฉลี่ยด้านเศรษฐกิจ ทั้ง 3 ด้าน เท่ากับ 3.16 ค่า S.D. เท่ากับ 0.92 แปรผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก ในขณะที่ด้านการค้าและด้านนักท่องเที่ยวเป็นด้านที่มีน้ำหนักเฉลี่ยสูงที่สุด 2 อันดับแรกแปรผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก ในขณะเดียวกันด้านการเตรียมความพร้อมมีน้ำหนักเฉลี่ยต่ำที่สุดซึ่งแปรผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก

ระดับปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจยุคใหม่มีน้ำหนักเฉลี่ยทั้ง 5 ด้าน เท่ากับ 3.16 ค่า S.D. เท่ากับ 0.92 แปรผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก ในขณะที่ด้านปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนารายได้มีน้ำหนักเฉลี่ยสูงที่สุดแปรผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก รองลงมาคือด้านการขยายผลแปรผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก ด้านการกำกับดูแลแปรผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก และด้านสังคมแปรผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก ตามลำดับ ส่วนด้านการประเมินผลมีน้ำหนักเฉลี่ยต่ำที่สุดซึ่งแปรผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ: ปัจจัยที่มีผลต่อ; การพัฒนา; เศรษฐกิจ; ยุคใหม่; ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

Abstract

The objectives of this research are 1) To study the problems of factors affecting modern economic development in the Northeast 2) To study, analyze and synthesize the guidelines of factors affecting modern economic development in the Northeast and 3) To suggest factors affecting modern economic development in the Northeast. This research is quantitative research. The sample groups used in this research are: The sample population in the northeastern region was 400 people. The research tools used were questionnaires.

The research found that the average weight of factors affecting development in all 3 areas was 3.12. The S.D. value was 0.94, indicating that it was at a high level. While modernization and strategic planning were the areas with the highest average weight, the top two were at a high level. At the same time, the innovation management aspect had the lowest average weight, which resulted in a moderate level.

The average weight of economic in all 3 aspects is equal to 3.16. The S.D. value is equal to 0.92, which can be interpreted as being at a high level. While trade and tourism are the areas with the highest average weight, the top 2 results are at a high level. At the same time, the preparedness aspect had the lowest average weight, which resulted in a high level.

The level of factors affecting economic development in the modern era has an average weight for all 5 areas equal to 3.16, an S.D. value of 0.92, which can be interpreted as being at a high level. While the factors affecting income development aspect had the highest average weight, the results were found to be at a high level. Next is the aspect of expanding results, which is said to be at a high level. In terms of supervision, the results were found to be at a high level and social aspects were found to be at a high level, respectively. The evaluation aspect had the lowest average weight, which resulted in a high level.

Keywords: Factors affecting; Development; Economic; Modern; Northeastern region

บทนำ

ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจยุคใหม่ เป็นสิ่งสำคัญที่ควรจะต้องศึกษาเพื่อนำมาพัฒนาตลอดจนปรับปรุงปรับแก้ให้ทันสมัยทันยุคของโลกในยุค AI หรือยุคปัญญาประดิษฐ์นั่นเอง

จากปัญหาของเศรษฐกิจในประเทศเกิดการชะงักจากการขาดรายได้ที่เข้ามาในประเทศ ปัญหาของพฤติกรรมของคนในสังคมที่เปลี่ยนแปลงหลังจากเกิดโรคระบาด จึงจำเป็นต้องมีการพัฒนาเศรษฐกิจให้สามารถไปต่อได้ในยุคสมัยใหม่พัฒนาในทุกภาคส่วนการจัดการส่งออกสินค้าจากชุมชน เกษตรกร

การท่องเที่ยว สร้างรายได้ให้กับประเทศเพื่อชีวิตที่ดีของประชาชน สังคมไทยในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วเป็นผลมาจากการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจและสังคมทำให้ค่านิยมขนบธรรมเนียมประเพณีเปลี่ยนแปลงไป สถาบันทางสังคมอันดับแรกที่มีมนุษย์แต่ละคนจะมีประสบการณ์ตรงตั้งแต่เริ่มต้นของชีวิตที่ต่างมีความแตกต่างกันมีวิถีการดำเนินชีวิตแตกต่างกันหลากหลายโดยเฉพาะในยุคโลกาภิวัตน์มีการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็ว มนุษย์ต้องอยู่ร่วมกันเป็นสังคมต่อเนื่องมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน การเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วก่อให้เกิดการตัดสินใจและบทบาทหน้าที่ที่ดีสู่สังคมขนาดใหญ่ในระดับประเทศได้ (ธัชฐชาพัฒน์ ยุกตานนท์, 2565)

มนุษย์ถือว่าเป็นสัตว์สังคม จึงเป็นธรรมชาติที่มนุษย์จะต้องมีการติดต่อสื่อสารระหว่างกัน มีการทำงานและแบ่งหน้าที่กันรับผิดชอบตามบทบาทของแต่ละคน แต่ในขณะเดียวกันก็ได้ก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ตามมาอย่างมากมาย ปัญหาทางสังคมและการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมรวมถึงสิ่งแวดล้อมที่เสื่อมโทรมส่งผลต่อความเป็นอยู่ของมนุษย์ทั้งทางร่างกายและทางจิตใจ ปัญหาเหล่านี้ลุกลามไปสู่ปัญหาทางเศรษฐกิจ สังคม การเมือง แม้กระทั่งศาสนา จนเกิดขบวนการที่นำปัญหาต่างๆ เหล่านี้ไปสู่การแบ่งแยกทางสังคม จากการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรม (ธัชฐชาพัฒน์ ยุกตานนท์, 2562)

ปัจจุบัน ได้มีการพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารอย่างต่อเนื่อง ผู้คนในสังคมทั้งเด็กและ ผู้ใหญ่สามารถที่จะเข้าถึงเทคโนโลยีเพื่อการเรียนรู้ได้อย่างสะดวกมากขึ้น แต่เนื่องด้วยปัจจุบันทั่วโลกกำลัง เผชิญกับสถานการณ์การแพร่กระจายเชื้อ COVID-19 จึงทำให้การเว้นระยะห่างทางสังคมถูกนำมาเป็นข้อกำหนด ที่ส่งผลต่อการทำกิจกรรมของผู้คนในหลายประเภท (ธัชฐชาพัฒน์ ยุกตานนท์, 2565)

สรุปปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจในโลกยุคโลกาภิวัตน์เป็นสิ่งที่สามารถปฏิบัติได้โดยง่ายเนื่องจากมีเทคโนโลยีต่าง ๆ ที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้กับเศรษฐกิจได้ไม่ว่าจะเป็นการอุปโภคบริโภค การลงทุนภาคเอกชน การใช้จ่ายของภาครัฐ การค้าผ่านด่านศุลกากร เกษตรกรจะมีรายได้เพิ่มจากการทำเกษตรอย่างมีประสิทธิภาพ ภาคอุตสาหกรรมเกิดการขยายตัวในทุกภาคส่วน การจ้างงานมีเพิ่มมากขึ้นที่จะทำให้ประชาชนมีอาชีพไม่ตกงานเพิ่มทรัพยากรมนุษย์ให้มีความแข็งแรงมากขึ้น สิ่งเหล่านี้จะทำให้เศรษฐกิจสามารถพัฒนาไปได้ไกลและส่งผลที่ดีกับประเทศ

การพัฒนาเศรษฐกิจฐานรากจะเป็นการดำเนินการที่สำคัญในการพัฒนาและยกระดับประเทศให้เป็นประเทศรายได้สูง ที่มีการกระจายรายได้อย่างทั่วถึง เป็นการวางรากฐานที่มั่นคงให้กับเศรษฐกิจไทยในอนาคต โดยการส่งเสริมเศรษฐกิจระดับชุมชนท้องถิ่นให้มีความเข้มแข็ง มีศักยภาพในการแข่งขัน สามารถพึ่งพาตนเองได้ ซึ่งจะช่วยก่อให้เกิดการยกระดับมาตรฐานการครองชีพและความเป็นอยู่ของประชาชนในชุมชนให้ดีขึ้น และนำไปสู่การแก้ไขปัญหาความยากจน ความเหลื่อมล้ำ และความไม่เสมอภาคตามเป้าหมายการพัฒนาของยุทธศาสตร์ชาติ โดยเฉพาะด้านการสร้างโอกาสและความเสมอภาคทางสังคม เพื่อให้ทุกคนได้รับผลประโยชน์จากการพัฒนาอย่างทั่วถึงและเป็นธรรม ผ่านการปรับโครงสร้างทางเศรษฐกิจและพฤติกรรม และด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน (พระครูใบฎีกาวิชาญ วิสุทโธ และภักดี โพธิ์สิงห์, 2565)

การพัฒนาเศรษฐกิจกระแสหลักภายใต้ระบอบทุนนิยมนำพาความเจริญก้าวหน้าสู่นานาชาติ ขณะทีกลับก่อปัญหาความเหลื่อมล้ำของรายได้ ความไม่เท่าเทียมในการเข้าถึงทรัพยากรของสังคม ความเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อม และความเสื่อมถอยทางวัฒนธรรม อย่างไรก็ตามเกิดกระแสการขับเคลื่อนการพัฒนาเศรษฐกิจฐานราก เป็นทางเลือกหนึ่งของการพัฒนาประเทศได้อย่างเข้มแข็งและยั่งยืน เป็นเศรษฐกิจระดับชุมชนอันเป็นส่วนหนึ่งของสังคมวัฒนธรรมและวิถีชีวิตของผู้คน ภาครัฐยังเน้นนโยบายเศรษฐกิจฐานรากและประชารัฐเพื่อลดความเหลื่อมล้ำโดยการสร้างเศรษฐกิจชุมชนให้ เกิดสังคมแห่งความสุข และประชาชนมีรายได้เพิ่มขึ้นผ่านการดำเนินงานอย่างมีส่วนร่วมระหว่างรัฐ เอกชน นักวิชาการ ประชาชน และประชาสังคม (เกตุสุตา สิทธิสันติกุล และคณะ, 2562)

การที่เศรษฐกิจไทยจะพัฒนาประกอบไปด้วยปัจจัยหลักต่างๆ ในการวิเคราะห์ถึงแนวโน้มของเศรษฐกิจ จำเป็นที่จะต้องรู้ว่าการเติบโตมาจากปัจจัยตัวใดของระบบเศรษฐกิจ ระบบเศรษฐกิจพื้นฐานประกอบไปด้วย 5 ปัจจัยที่สำคัญ คือ ภาคครัวเรือน ภาคธุรกิจ ภาคสถาบันการเงิน ภาครัฐบาล และภาคต่างประเทศ โดยแต่ละภาคส่วนจะทำธุรกรรมทาง “เศรษฐกิจ” ซึ่งกันและกัน เช่น ภาคครัวเรือน ซื้อสินค้าจากภาคธุรกิจ และภาคธุรกิจเองก็ซื้อแรงงานจากภาคครัวเรือน ภาครัฐบาลเก็บภาษีจากภาคธุรกิจในขณะเดียวกันก็มีการส่งเสริมธุรกิจผ่านนโยบายกระตุ้นเศรษฐกิจ ซึ่งแต่ละประเทศก็ยังมีรูปแบบเศรษฐกิจที่แตกต่างกัน ลักษณะสำคัญของเศรษฐกิจประเทศไทยเป็นลักษณะที่พึ่งพาภาคต่างประเทศ เป็นหลัก (ณัฐธิญา ราชอิสาร และวิณา สิลประเสริฐศิลป์, 2564)

ปัญหาเศรษฐกิจตกต่ำ ปัญหาการว่างงาน รวมทั้งการมีค่านิยมการใช้สินค้าจากต่างประเทศ ประชาชนใช้จ่ายเงินเกินตัว รวมทั้งการพัฒนาประเทศที่พึ่งพาเงินทุน และเทคโนโลยีจากต่างประเทศจำนวนมาก เป็นเหตุผลหลักที่ทำให้ไทยขาดดุลการค้าเพิ่มขึ้น ส่งผลให้เงินสำรองระหว่างประเทศลดลงอย่างรวดเร็ว การพัฒนาอาชีพ เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชน จะช่วยในการพัฒนาเศรษฐกิจฐานราก สร้างมูลค่า สร้างรายได้ให้คนในชุมชน พัฒนาศักยภาพและยกระดับชุมชน ส่งเสริมการท่องเที่ยวทั้งในและต่างประเทศเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวที่มีคุณภาพเข้ามาโดยเน้นการสร้างเอกลักษณ์และวัฒนธรรมไทยควบคู่กับการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติยิ่งขึ้น รัฐบาลมีนโยบายในการพัฒนาโครงการที่เกิดจากศักยภาพของชุมชน และก่อให้เกิดรายได้อย่างยั่งยืน โดยการเชื่อมโยงการใช้ทรัพยากรของรัฐ ท้องถิ่น และจังหวัด เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการของสมาชิกกลุ่มอาชีพชุมชนที่ปรับตัวได้มีแนวโน้มจะเป็นชุมชนที่สามารถพัฒนากิจกรรมทางเศรษฐกิจที่อาศัยปัจจัยการผลิต ในชุมชน มีการพึ่งพาเงินทุน และเทคโนโลยีจากภายนอกชุมชนน้อย และสามารถนำผลผลิตที่ได้กลับมาบริโภคในชุมชนได้ มิติทางด้านทรัพยากรธรรมชาติ ระบบเศรษฐกิจที่เป็นการผลิตเพื่อการค้า และมิติทางด้านวัฒนธรรมที่ถูกสร้างขึ้นมาจากระบบความสัมพันธ์ และการจัดระเบียบการอยู่ร่วมกันของคนในชุมชน วัฒนธรรม เป็นความเชื่อ เป็นอุดมการณ์ เป็นคุณค่า เป็นมาตรฐานที่คนในชุมชนมีส่วนร่วมกัน ทั้งทุนที่เป็นเงิน ทุนที่เป็นทรัพยากรธรรมชาติ ดิน น้ำ ป่า ทุนที่เป็นผลผลิต ทุนความรู้ ภูมิปัญญา ทักษะต่าง ๆ (สุนันทา คันธานนท์, 2565)

สรุปผู้วิจัยเห็นถึงความสำคัญของปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจในปัจจุบันเป็นช่วงของการฟื้นตัวทางเศรษฐกิจในสังคมจากเหตุการณ์โรคระบาดเมื่อไม่กี่ปีที่ผ่านมาหลายภาคส่วนได้ปรับโครงสร้าง

พัฒนาแก้ไของค์กรทั้งภาครัฐและภาคเอกชนเพื่อให้เศรษฐกิจกลับมาเข้าที่และให้รายได้ของประเทศมีเพิ่มขึ้นกว่าเดิมเพื่อประโยชน์ของประชาชนในสังคมส่วนรวมผนวกกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมยุคใหม่ทำให้การพัฒนาเศรษฐกิจจึงจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนรูปแบบให้เหมาะสมกับปัจจุบันและเกิดความทันสมัยและภาคตะวันออกเฉียงเหนือเป็นแหล่งเศรษฐกิจที่มีรายได้เข้ามามากมายต่อปีมีสถานที่ท่องเที่ยวโบราณสถานมีวัฒนธรรมประเพณีที่ภายนอกให้ความสนใจเป็นอย่างมากจึงมีความสำคัญที่ต้องถูกพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจยุคใหม่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือเพื่อที่จะนำปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจมาพัฒนาเศรษฐกิจให้มีประสิทธิภาพและนำไปช่วยเหลือประชาชนหลายภาคส่วนที่ประสบปัญหาทางด้านเศรษฐกิจต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพปัญหาของปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจยุคใหม่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
2. เพื่อศึกษาวิเคราะห์สังเคราะห์แนวทางของปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจยุคใหม่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
3. เพื่อเสนอแนะแนวทางปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจยุคใหม่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้รูปแบบการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) จากผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informants) ด้วยการเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาวิเคราะห์สังเคราะห์สรุปให้เห็นถึงปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจยุคใหม่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ประชากรในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 21,826,920 (DOH กรมอนามัย, 2565) กลุ่มตัวอย่างในการทำแบบสอบถามในครั้งนี้ที่ได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) เป็นการสุ่มตัวอย่างจากประชากรที่มีจำนวนมาก มีความแตกต่างกันระหว่างหน่วยสุ่มที่สามารถจำแนกออกเป็นชั้นภูมิ (Stratum) เพื่อให้ข้อมูลที่ได้มีความครบถ้วนครอบคลุมและคำนวณหาจำนวนตัวอย่างโดยใช้สูตรทาโร ยามาเน่ (Yamane, 1973) ได้กลุ่มตัวอย่างที่สุ่มจากประชากรในจังหวัดชลบุรี จำนวน 400 คน (กัลยา วาณิชย์บัญชา, 2560)

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือในการศึกษาวิจัย คือ แบบสอบถาม (Questionnaire) ที่สร้างขึ้นโดยการศึกษาศึกษาเอกสาร ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งได้ครอบคลุมเนื้อหาและวัตถุประสงค์ในการศึกษาตามกรอบแนวคิดของตัวแปรต้นและตัวแปรตาม ส่วนประกอบของแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 5 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของประชากรในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยมีลักษณะเป็นคำถามเลือกตอบ 1 ข้อ จากตัวเลือกหลายข้อ ประกอบด้วย 1) เพศ 2) อายุ 3) ระดับการศึกษา และ 4) อาชีพ

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับด้านปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนา ประกอบด้วย 1) การวางกลยุทธ์ 2) การจัดการนวัตกรรม และ 3) ความทันสมัย

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับด้านเศรษฐกิจ ประกอบด้วย 1) การค้า 2) นักท่องเที่ยว และ 3) การเตรียมความพร้อม

ตอนที่ 4 ความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจยุคใหม่ ประกอบด้วย 1) สังคม 2) การพัฒนารายได้ 3) การกำกับดูแล 4) การขยายผล และ 5) การประเมินผล

ตอนที่ 5 ข้อเสนอแนะอื่น ๆ เพิ่มเติม

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยก็รวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม นำแบบสอบถามที่ผ่านการพัฒนาและปรับปรุงจนมีคุณภาพในระดับที่ยอมรับได้ไปดำเนินการเก็บข้อมูล ขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามและเก็บรวบรวมข้อมูลจากประชากรกลุ่มตัวอย่าง แจกจ่ายและเก็บแบบสอบถามทางออนไลน์และออนไลน์จากประชากรกลุ่มตัวอย่าง รับแบบสอบถามกลับคืน ตรวจสอบความถูกต้องและความครบถ้วนสมบูรณ์แล้วไปวิเคราะห์ข้อมูลในขั้นตอนต่อไป

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ทำการประมวลผลและวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ ดังนี้

1. การวิเคราะห์ สังเคราะห์เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ การสังเคราะห์แนวคิดเกี่ยวกับด้านปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนา ร่วมกับด้านเศรษฐกิจ และระดับการพัฒนาเศรษฐกิจยุคใหม่ เพื่อสร้างกรอบแนวคิดในการวิจัยจากตัวแปรต่าง ๆ

2. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณที่ได้จากการเก็บแบบสอบถามความคิดเห็นของประชากรในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยการลงรหัสข้อมูลที่เก็บได้ทั้งหมดเพื่อเตรียมสำหรับการวิเคราะห์ทางสถิติ หลังจากนั้นจึงใช้การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงสถิติทั้งเชิงพรรณนา เพื่อวิเคราะห์น้ำหนักของด้านแต่ละด้านที่ศึกษาและใช้สถิติเชิงอนุมาน เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นระหว่างด้านปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาและด้านเศรษฐกิจ

ผลการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้จากกลุ่มตัวอย่างประชากรในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 400 คน ผู้วิจัยสามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 223 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 55.75 และเป็นเพศชาย จำนวน 177 คน คิดเป็นร้อยละ 44.25 เป็นผู้มีอายุระหว่าง 26-40 ปี จำนวน 179 คน คิดเป็นร้อยละ

ละ 44.75 รองลงมาผู้มีอายุระหว่าง 41-50 ปี จำนวน 94 คน คิดเป็นร้อยละ 23.5 ผู้มีอายุไม่เกิน 25 ปี จำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 13.0 ผู้มีอายุระหว่าง 51-60 ปี จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 11.75 และผู้มีอายุมากกว่า 60 ปี จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 7.0 ส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 188 คน คิดเป็นร้อยละ 47.0 รองลงมาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 143 คน คิดเป็นร้อยละ 33.75 และระดับสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 69 คน คิดเป็นร้อยละ 17.25 และส่วนใหญ่ทำธุรกิจ จำนวน 171 คน คิดเป็นร้อยละ 42.75 รองลงมาทำอาชีพทั่วไป จำนวน 159 คน คิดเป็นร้อยละ 39.75 และยังไม่ทำงาน จำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 17.5 ตามลำดับ

2. สรุประดับค่าเฉลี่ยของด้านที่ศึกษา

2.1 ด้านการพัฒนา

ตารางที่ 1 ภาพรวมของด้านการพัฒนา

ด้านการพัฒนา	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
การวางกลยุทธ์	3.13	0.96	มาก
การจัดการนวัตกรรม	3.07	0.97	ปานกลาง
ความทันสมัย	3.17	0.88	มาก
ภาพรวม	3.12	0.94	มาก

จากตารางที่ 1 ผู้นำนักเฉลี่ยด้านปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาทั้ง 3 ด้าน เท่ากับ 3.12 ค่า S.D. เท่ากับ 0.94 แปลผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก ในขณะที่ด้านความทันสมัย และด้านการวางกลยุทธ์ เป็นด้านที่มีน้ำหนักเฉลี่ยสูงที่สุด 2 อันดับแรก โดยมีค่าระดับเฉลี่ยเท่ากับ 3.17 และ 3.13 ทั้งหมดแปลผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก มีค่า S.D. เท่ากับ 0.88 และ 0.96 ตามลำดับ ในขณะเดียวกัน ด้านการจัดการนวัตกรรม มีน้ำหนักเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ 3.07 ค่า S.D. เท่ากับ 0.97 ซึ่งแปลผลได้ว่า อยู่ในระดับปานกลาง

2.2 ด้านเศรษฐกิจ

ตารางที่ 2 ภาพรวมของด้านเศรษฐกิจ

ด้านเศรษฐกิจ	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
การค้า	3.21	0.87	มาก
นักท่องเที่ยว	3.15	0.94	มาก
การเตรียมความพร้อม	3.12	0.94	มาก
ภาพรวม	3.16	0.92	มาก

จากตารางที่ 2 ผู้นำนักเฉลี่ยด้านเศรษฐกิจ ทั้ง 3 ด้าน เท่ากับ 3.16 ค่า S.D. เท่ากับ 0.92 แปลผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก ในขณะที่ด้านการค้า และด้านนักท่องเที่ยว เป็นด้านที่มีน้ำหนักเฉลี่ยสูงที่สุด 2 อันดับแรก โดยมีค่าระดับเฉลี่ยเท่ากับ 3.21 และ 3.15 ทั้งหมดแปลผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก มีค่า S.D. เท่ากับ 0.87 และ 0.94 ตามลำดับ ในขณะเดียวกัน ด้านการเตรียมความพร้อม มีน้ำหนักเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ 3.12 ค่า S.D. เท่ากับ 0.94 ซึ่งแปลผลได้ว่า อยู่ในระดับมาก

2.3 ระดับปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจยุคใหม่

ตารางที่ 3 ภาพรวมของระดับการพัฒนาเศรษฐกิจยุคใหม่

ระดับปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจยุคใหม่	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
สังคม	3.13	0.98	มาก
การพัฒนารายได้	3.21	0.96	มาก
การกำกับดูแล	3.17	0.92	มาก
การขยายผล	3.19	0.88	มาก
การประเมินผล	3.11	0.87	มาก
ภาพรวม	3.16	0.92	มาก

จากตารางที่ 3 ระดับปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจยุคใหม่มีน้ำหนักเฉลี่ยทั้ง 5 ด้าน เท่ากับ 3.16 ค่า S.D. เท่ากับ 0.92 ซึ่งแปลผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก ในขณะที่ด้านการพัฒนารายได้ มีน้ำหนักเฉลี่ยสูงสุด เท่ากับ 3.21 มีค่า S.D. เท่ากับ 0.96 ซึ่งแปลผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก รองลงมาคือ ด้านการขยายผล มีน้ำหนักเฉลี่ย เท่ากับ 3.19 มีค่า S.D. เท่ากับ 0.88 ซึ่งแปลผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก ด้านการกำกับดูแล มีน้ำหนักเฉลี่ย เท่ากับ 3.17 มีค่า S.D. เท่ากับ 0.92 ซึ่งแปลผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก และด้านสังคม มีน้ำหนักเฉลี่ย 3.13 มีค่า S.D. เท่ากับ 0.98 ซึ่งแปลผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก ตามลำดับ ส่วนด้านการประเมินผลมีน้ำหนักเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ เท่ากับ 3.11 มีค่า S.D. เท่ากับ 0.87 ซึ่งแปลผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก

2.4 สรุปผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัย

ตารางที่ 4 สรุปเมทริกซ์ผลการทดสอบสมมติฐานด้านประชากรศาสตร์

ด้านประชากรศาสตร์	ระดับการพัฒนาเศรษฐกิจยุคใหม่
1.1 เพศ	ไม่มีความแตกต่าง
1.2 อายุ	ไม่มีความแตกต่าง
1.3 ระดับการศึกษา	แตกต่าง
1.4 อาชีพ	ไม่มีความแตกต่าง

จากตารางที่ 4 สรุปได้ว่า มีเพียงด้านระดับการศึกษาเท่านั้น ที่มีระดับการพัฒนาเศรษฐกิจยุคใหม่ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

3. สรุปผลปัจจัยที่มีผลต่อการวิจัยแยกตามวัตถุประสงค์

จากผลการศึกษา ผู้วิจัยสามารถสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์การวิจัยได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ที่ 1 เพื่อศึกษาสภาพปัญหาของปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจยุคใหม่ในภาคตะวันออกเชิงเหนือ

จากผลการศึกษา สามารถสรุปได้ดังนี้

1. น้ำหนักเฉลี่ยด้านปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาทั้ง 3 ด้าน เท่ากับ 3.12 ค่า S.D. เท่ากับ 0.94 แปรผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก ในขณะที่ด้านความทันสมัย และด้านการวางกลยุทธ์ เป็นด้านที่มีน้ำหนักเฉลี่ยสูงที่สุด 2 อันดับแรก โดยมีค่าระดับเฉลี่ยเท่ากับ 3.17 และ 3.13 ทั้งหมดแปรผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก มีค่า S.D. เท่ากับ 0.88 และ 0.96 ตามลำดับ ในขณะเดียวกัน ด้านการจัดการนวัตกรรม มีน้ำหนักเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ 3.07 ค่า S.D. เท่ากับ 0.97 ซึ่งแปรผลได้ว่า อยู่ในระดับปานกลาง

2. น้ำหนักเฉลี่ยด้านเศรษฐกิจ ทั้ง 3 ด้าน เท่ากับ 3.16 ค่า S.D. เท่ากับ 0.92 แปรผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก ในขณะที่ด้านการค้า และด้านนักท่องเที่ยว เป็นด้านที่มีน้ำหนักเฉลี่ยสูงที่สุด 2 อันดับแรก โดยมีค่าระดับเฉลี่ยเท่ากับ 3.21 และ 3.15 ทั้งหมดแปรผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก มีค่า S.D. เท่ากับ 0.87 และ 0.94 ตามลำดับ ในขณะเดียวกัน ด้านการเตรียมความพร้อม มีน้ำหนักเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ 3.12 ค่า S.D. เท่ากับ 0.94 ซึ่งแปรผลได้ว่า อยู่ในระดับมาก

3. ระดับปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจยุคใหม่มีน้ำหนักเฉลี่ยทั้ง 5 ด้าน เท่ากับ 3.16 ค่า S.D. เท่ากับ 0.92 ซึ่งแปรผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก ในขณะที่ด้านปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนารายได้ มีน้ำหนักเฉลี่ยสูงที่สุด เท่ากับ 3.21 มีค่า S.D. เท่ากับ 0.96 ซึ่งแปรผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก รองลงมาคือ ด้านการขยายผล มีน้ำหนักเฉลี่ย เท่ากับ 3.19 มีค่า S.D. เท่ากับ 0.88 ซึ่งแปรผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก ด้านการกำกับดูแล มีน้ำหนักเฉลี่ย เท่ากับ 3.17 มีค่า S.D. เท่ากับ 0.92 ซึ่งแปรผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก และด้านสังคม มีน้ำหนักเฉลี่ย 3.13 มีค่า S.D. เท่ากับ 0.98 ซึ่งแปรผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก ตามลำดับ ส่วนด้านการประเมินผลมีน้ำหนักเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ เท่ากับ 3.11 มีค่า S.D. เท่ากับ 0.87 ซึ่งแปรผลได้ว่าอยู่ในระดับมาก

วัตถุประสงค์ที่ 2 เพื่อศึกษาวิเคราะห์สังเคราะห์แนวทางของปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจยุคใหม่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

จากผลการศึกษา พบว่า ด้านประชากรศาสตร์ของประชากรในภาคตะวันออกเฉียงเหนือด้านใดที่มีระดับปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจยุคใหม่ แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 อยู่ 1 ด้าน คือ ด้านระดับการศึกษา ส่วนด้านเพศ อายุ และอาชีพ ล้วนแล้วแต่มีระดับการพัฒนาเศรษฐกิจยุคใหม่ ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

วัตถุประสงค์ที่ 3 เพื่อเสนอแนะแนวทางปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจยุคใหม่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

1. **ด้านการพัฒนา** จากผลการศึกษาพบว่า ด้านปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาที่ส่งผลต่อระดับการพัฒนาเศรษฐกิจยุคใหม่ ประกอบด้วย

1.1 ด้านการวางกลยุทธ์ โดยมีค่า $t = 2.763$ หมายความว่า ด้านการวางกลยุทธ์มีผลต่อระดับการพัฒนาเศรษฐกิจยุคใหม่ และมีขนาดของอิทธิพลต่อกันเท่ากับ 2.763 หน่วย

1.2 ด้านความทันสมัย โดยมีค่า $t = 3.154$ หมายความว่า ด้านความทันสมัยมีผลต่อระดับปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจยุคใหม่ และมีขนาดของอิทธิพลต่อกันเท่ากับ 3.154 หน่วย

2. ด้านเศรษฐกิจ จากผลการศึกษาพบว่า ด้านเศรษฐกิจที่ส่งผลต่อระดับปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจยุคใหม่ ประกอบด้วย

2.1 ด้านการค้า โดยมีค่า $t = 3.415$ หมายความว่า ด้านการค้ามีผลต่อระดับปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจยุคใหม่ และมีขนาดของอิทธิพลต่อกันเท่ากับ 3.415 หน่วย

2.2 ด้านนักท่องเที่ยว โดยมีค่า $t = 2.736$ หมายความว่า ด้านนักท่องเที่ยวมีผลต่อระดับปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจยุคใหม่ และมีขนาดของอิทธิพลต่อกันเท่ากับ 2.736 หน่วย

2.3 ด้านการเตรียมความพร้อม โดยมีค่า $t = 2.413$ หมายความว่า ด้านการเตรียมความพร้อมที่เกิดขึ้นมีผลต่อระดับปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจยุคใหม่ และมีขนาดของอิทธิพลต่อกันเท่ากับ 2.413 หน่วย

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการศึกษา ผู้วิจัยสามารถอภิปรายและสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์การวิจัยได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ที่ 1 เพื่อศึกษาสภาพปัญหาของปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจยุคใหม่ในภาคตะวันออกเชิงเหินือ

1. ผู้นำนักเฉลี่ยด้านการพัฒนาทั้ง 3 ด้าน โดยด้านความทันสมัย และด้านการวางกลยุทธ์ เป็นด้านที่มีน้ำหนักเฉลี่ยสูงที่สุด 2 อันดับแรก ในขณะเดียวกัน ด้านการจัดการนวัตกรรม มีน้ำหนักเฉลี่ยต่ำที่สุด ความทันสมัยมีความสำคัญที่สุดในปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาด้วยในยุคปัจจุบันมีความก้าวหน้าหลายสิ่งหลายอย่างต้องทันสมัยอยู่ตลอด และนำมาใช้กับการวางกลยุทธ์เพื่อหาแนวทางต่าง ๆ ที่เป็นไปได้ และการจัดการนวัตกรรมเป็นการผสมผสานเพื่อการเปลี่ยนแปลง สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุนันทา คันธานนท์ (2565) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาอาชีพส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจฐานรากในอันดามัน พบว่า แนวทางการยกระดับอาชีพ เพิ่มมูลค่า สร้างความน่าเชื่อถือของอาชีพที่ส่งเสริมการจัดการท่องเที่ยวชุมชน เพื่อพัฒนาเศรษฐกิจฐานรากในอันดามัน คือ พัฒนาคน สร้างอาชีพ สร้างที่พักไว้บริการ ผ่านเครือข่ายร่วมพัฒนา จัดหาวัตถุดิบ ทำโฆษณา และประชาสัมพันธ์ ซึ่งประกอบด้วย 4 แนวทาง คือ ดังต่อไปนี้ 1. พัฒนาคน โดยมี 3 มาตรการ คือ มาตรการที่ 1 จัดทำประเมินบุคลากรตามมาตรฐานการท่องเที่ยวโดยชุมชน มาตรการที่ 2 จัดอบรม พัฒนาบุคลากรสู่มาตรฐาน การท่องเที่ยวโดยชุมชน และมาตรการที่ 3 กำกับ ติดตาม ประเมินผล บุคลากรสู่มาตรฐาน การท่องเที่ยวโดยชุมชน 2. สร้างอาชีพ โดยมี 3 มาตรการ คือ มาตรการที่ 1 พัฒนาต่อยอดอาชีพส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยชุมชน เช่น การอบรมพัฒนาภาคเกษตรกรรม มาตรการที่ 2 พัฒนาบุคลากรทางการท่องเที่ยวที่มีคุณภาพยิ่งขึ้นในทุก ๆ ด้าน และมาตรการที่ 3 การพัฒนาผลิตภัณฑ์ บรรจุภัณฑ์ และส่วนผสมทางการตลาดเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยชุมชน 3. สร้างที่พักไว้บริการ ผ่านเครือข่ายร่วมพัฒนา โดยมี 3 มาตรการ คือ มาตรการที่ 1 ศึกษาชุมชน วิเคราะห์ ออกแบบ ทิศทางการพัฒนาชุมชน มาตรการที่ 2 เขียนโครงการเสนอขอพัฒนาที่พักเพื่อรองรับนักท่องเที่ยว และมาตรการที่ 3 ขับเคลื่อนการพัฒนา ประสาน ติดต่อเครือข่ายการพัฒนา

เพื่อเสนอโครงการ และพัฒนาให้เห็นผลในรูปธรรม 4. จัดหาวัตถุดิบ ทำโฆษณา และประชาสัมพันธ์ โดยมี 4 มาตรการ คือ มาตรการที่ 1 สำรวจสถานที่ท่องเที่ยวในชุมชนทั้งหมด มาตรการที่ 2 กำหนดเส้นทางขาย หรือท่องเที่ยว มาตรการที่ 3 จัดทำสื่อโฆษณาส่งเสริมการจัดจำหน่าย และมาตรการที่ 4 สร้างเครือข่ายทางการตลาด

2. นำนักเฉลี่ยด้านเศรษฐกิจ ทั้ง 3 ด้าน โดยด้านการค้า และด้านนักท่องเที่ยว เป็นด้านที่มีน้ำหนักเฉลี่ยสูงที่สุด 2 อันดับแรก ในขณะเดียวกัน ด้านการเตรียมความพร้อม มีน้ำหนักเฉลี่ยต่ำที่สุด การค้าจะช่วยให้เศรษฐกิจดีขึ้นอย่างรวดเร็วและจะทำให้สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวเข้ามาได้ด้วยจุดขายต่าง ๆ ส่วนการเตรียมความพร้อมเป็นสิ่งที่ควรทำอยู่แล้ว สอดคล้องกับงานวิจัยของ อัจฉรพร เฉลิมชิต และคณะ ที่ได้ศึกษาเรื่อง ความสามารถนวัตกรรมของผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวบนแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่า ด้านความอิสระในการดำเนินงาน ด้านการยอมรับความเสี่ยง ด้านความเป็นเชิงรุก และศักยภาพการท่องเที่ยว มีองค์ประกอบที่สำคัญ ได้แก่ ด้านแหล่งท่องเที่ยวที่ดึงดูดใจ ด้านความสามารถเข้าถึงได้ ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านการจัดทำโปรแกรมนำเที่ยว ด้านกิจกรรม ด้านการบริการเสริม ด้านความสามารถ ด้านความตระหนัก/จิตสำนึก ด้านความเกี่ยวข้อง/สัมพันธ์ ด้านบุคลากร ด้านการดำเนินการ ด้านที่พัก ด้านทัศนคติ ดังนั้น คณะผู้วิจัยจึงได้นำกรอบแนวคิดนี้มาเก็บข้อมูลเชิงปริมาณตามวัตถุประสงค์การวิจัย คือ ทดสอบความสามารถนวัตกรรมของผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวที่มีต่อศักยภาพการท่องเที่ยวในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

3. ระดับปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจยุคใหม่มีน้ำหนักเฉลี่ยทั้ง 5 ด้าน โดยด้านการพัฒนารายได้ มีน้ำหนักเฉลี่ยสูงที่สุด รองลงมาคือ ด้านการขยายผล ด้านการกำกับดูแล และด้านสังคม ตามลำดับ ส่วนด้านการประเมินผลมีน้ำหนักเฉลี่ยต่ำที่สุด ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจในยุคใหม่ที่สำคัญคือปัจจัยการพัฒนารายได้ที่ต้องคำนึงถึงประเทศเป็นอย่างแรกการหมุนเวียนของระบบเศรษฐกิจเพื่อการขยายตัวดูแลให้เกิดประโยชน์แก่สังคมส่วนรวมหลังจากนั้นถึงจะมาประเมินผลที่เกิดขึ้นจากที่ผ่าน มา สอดคล้องกับงานวิจัยของ พระครูใบฎีกาวิชาญ วิสุทโธ และภักดี โพธิ์สิงห์ (2565) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การขับเคลื่อนตลาดนัดชุมชนสู่การพัฒนาเศรษฐกิจฐานราก พบว่า รัฐบาลได้ส่งเสริมปัจจัยการพัฒนาเศรษฐกิจฐานรากโดยสนับสนุนการดำเนินการจัดตั้งตลาดชุมชนในรูปแบบต่าง ๆ เช่น ตลาดประชารัฐ ตลาดต้องชม เป็นต้น ซึ่งเป้าประสงค์เพื่อให้เศรษฐกิจในชุมชนมีความเข้มแข็งให้ชุมชนสามารถพึ่งตนเองได้ จำเป็นอย่างยิ่งต้องอาศัยแหล่งจำหน่ายสินค้าที่ช่วยเพิ่มรายได้ให้กับคนในชุมชน การพัฒนาตลาดนัดชุมชนเป็นการขับเคลื่อนเศรษฐกิจระดับฐานรากอย่างแท้จริง โดยผู้บริโภคได้รับสินค้าโดยตรงจากผู้ผลิตในชุมชน เป็นการกระจายรายได้สู่ชุมชน โดยไม่ผ่านพ่อค้าคนกลาง ดังนั้นทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องต้องช่วยกันขับเคลื่อนให้เกิดการบริหารจัดการร่วมกันระหว่างภาครัฐ เอกชน และชุมชน และมีการบริหารจัดการในรูปแบบของคณะกรรมการบริหารจัดการตลาดชุมชน กระแสของผู้บริโภคมีความนิยมเลือกซื้อสินค้าในตลาดนัดชุมชนมากยิ่งขึ้น เป็นการเกื้อกูลช่วยเหลือผู้ผลิตในชุมชน สอดรับกับยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ด้านการพัฒนาเศรษฐกิจฐานรากที่มุ่งเน้นการกระจายรายได้ในชุมชน ให้ทุกคนเข้าถึงโอกาส มีช่องทางการหา

รายได้ในชุมชน ช่วยลดความเหลื่อมล้ำ และเป็นกลไกในการแก้ไขปัญหาความยากจนได้อย่างยั่งยืนในอนาคต

วัตถุประสงค์ที่ 2 เพื่อศึกษาวิเคราะห์สังเคราะห์แนวทางของปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจยุคใหม่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

จากผลการศึกษา พบว่า ด้านประชากรศาสตร์ของประชากรในภาคตะวันออกเฉียงเหนือด้านใดที่มีระดับปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจยุคใหม่ แตกต่างกัน คือ ด้านระดับการศึกษา ส่วนด้านเพศ อายุ และอาชีพ ล้วนแล้วแต่มีระดับปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจยุคใหม่ ไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ จีระชัย พันธฤทธิ์ และพัสสรณ์ วรภัทร์ธระกุล (2565) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การจัดการความพร้อมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อรองรับการเข้าสู่เขตเศรษฐกิจพิเศษของจังหวัดบึงกาฬ พบว่า ผลการวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยแจกแจงความถี่ (Frequency) และหาร้อยละ (Percentage) ซึ่งใช้กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ จำนวน 400 คน พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 210 คน คิดเป็นร้อยละ 52.38 มีอายุ 41 – 50 ปี จำนวน 93 คน คิดเป็นร้อยละ 23.31 มีสถานภาพสมรส/อยู่ด้วยกันจำนวน 145 คน คิดเป็นร้อยละ 36.34 มีการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 157 คน คิดเป็นร้อยละ 39.35 มีอาชีพค้าขาย/เจ้าของกิจการ/ธุรกิจส่วนตัว จำนวน 102 คน คิดเป็นร้อยละ 25.56 มีรายได้ระหว่าง 35,001-45,000 บาท จำนวน 164 คน คิดเป็นร้อยละ 41.10 ตามลำดับ

วัตถุประสงค์ที่ 3 เพื่อเสนอแนะแนวทางปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจยุคใหม่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

1. ด้านปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนา ที่ส่งผลต่อระดับการพัฒนาเศรษฐกิจยุคใหม่ ประกอบด้วย ด้านการวางกลยุทธ์ และด้านความทันสมัย
2. ด้านเศรษฐกิจ ที่ส่งผลต่อระดับปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจยุคใหม่ ประกอบด้วย ด้านการค้า ด้านนักท่องเที่ยว และด้านการเตรียมความพร้อม

ปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจยุคใหม่ด้านที่ส่งผลคือ ปัจจัยด้านการพัฒนา และปัจจัยด้านเศรษฐกิจ สิ่งต่าง ๆ จะสามารถเติบโตได้ควรเกิดการพัฒนาในหลากหลายด้านก่อนสิ่งสำคัญคือการวางกลยุทธ์ของแต่ละจังหวัดการหาจุดอ่อนจุดแข็ง และจุดขายเพื่อนำมาพัฒนาแก้ไขให้ดีขึ้น และสิ่งที่สำคัญสำหรับยุคนี้คือความทันสมัยจากเทคโนโลยีหรือสื่อออนไลน์ที่จะสามารถทำให้รู้จักได้เป็นวงกว้าง เศรษฐกิจจะดีขึ้นได้อยู่ที่การค้าขายที่มีคุณภาพสร้างจุดเด่นเพื่อการเตรียมความพร้อมในการรับนักท่องเที่ยวที่จะนำรายได้เข้าประเทศ การสร้างสิ่งใหม่รวมแนวคิดที่ทันสมัยที่ทำให้มีความน่าสนใจในสิ่งนั้น ๆ เกิดการพัฒนาเปลี่ยนแปลงต่อเนื่องตามระยะเวลาและสังคมที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

กำหนดปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจโดยให้ทั้งภาครัฐและภาคเอกชนมีส่วนร่วมด้วยกัน กำหนดทิศทางความเป็นไปได้และเป้าหมายในการจัดหารายได้ในแต่ละจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จัดสรรงบประมาณบริหารจัดการตามความเหมาะสม และร่วมกันแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจที่ยั่งยืน

ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ

- 1) ใช้ประโยชน์จากทรัพยากรทุกประเภทนำมาเปลี่ยนแปลงกับการใช้สื่อออนไลน์ในการโปรโมท จังหวัดให้เป็นที่รู้จักในวงกว้าง
- 2) หากจุดเด่นในแต่ละจังหวัดแล้วนำมาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเพื่อเอาไปต่อยอดผสมผสานกับ จังหวัดของตนในการสร้างสินค้าและบริการ สร้างเป็นจุดแข็งขึ้นมาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
- 3) ให้ประชาชนในแต่ละชุมชนสามารถใช้ไอเดียของตนในการเพิ่มประสิทธิภาพสร้างผลิตภัณฑ์ สินค้าประจำชุมชนที่ผนวกแนวคิดสมัยใหม่เพื่อสร้างจุดเด่นให้เป็นที่สนใจของต่างชาติ

ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาในครั้งต่อไป

สำหรับการศึกษาในครั้งต่อไป ผู้ที่สนใจศึกษาควรประยุกต์ใช้เนื้อหาต่าง ๆ ในการเก็บข้อมูลที่ลงลึกถึงรายละเอียดทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพที่เพิ่มมากขึ้น จากการทำแบบสอบถาม และลงพื้นที่ สัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้ที่เกี่ยวข้องกับการวางกลยุทธ์ทางด้านเศรษฐกิจที่เป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านนี้โดยตรง และการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีทางเศรษฐกิจเพื่อแนวทางที่หลากหลายมากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- เกศสุตา ลิทธิสันติกุล และคณะ. (2562). โอกาสการพัฒนาเศรษฐกิจฐานรากสู่ความยั่งยืน. *วารสารวิชาการวิทยาลัยบริหารศาสตร์*, 2(4), 61-71.
- กัลยา วานิชย์บัญชา. (2560). การวิเคราะห์สถิติขั้นสูงด้วย SPSS for Window (พิมพ์ครั้งที่ 12). กรุงเทพฯ: สามลดา.
- จิระชัย พันธฤทธิ์ และพัสสรณ์ วรภัทร์ธีระกุล. (2565). การจัดการความพร้อมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อรองรับการเข้าสู่เขตเศรษฐกิจพิเศษของจังหวัดบึงกาฬ. *วารสาร มจร พุทธปัญญาปริทรรศน์*, 7(3), 306-319.
- ณัฐธิญา ราชธิสาร และวีณา สีสลาประเสริฐศิลป์. (2564). ปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดการเจริญเติบโตทางด้านเศรษฐกิจของประเทศไทย. *การประชุมวิชาการระดับนานาชาติ ด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ครั้งที่ 2*. คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- ธวัชชาพัฒน์ ยุกตานนท์. (2562). พุทธจริยศาสตร์: ทางเลือกของการป้องกันการทุจริตคอร์รัปชัน. *วารสารสันติศึกษาปริทรรศน์ มจร.*, 6(ฉบับพิเศษ), 624-634.

- ธัชฐชาพัฒน์ ยุกตานนท์. (2565). *กระบวนการใกล้เคียงข้อพิพาทโดยพุทธสันติวิธี ของศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง* (ดุสิตนิพนธ์พุทธศาสตรดุษฎีบัณฑิต).มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- ธัชฐชาพัฒน์ ยุกตานนท์. (2565). การศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ของการเรียนการสอนแบบออนไลน์ภายใต้สถานการณ์การแพร่ของเชื้อไวรัส COVID-19. *วารสารสันติศึกษาปริทรรศน์ มจร.*, 10(2), 509–522.
- พระครูใบฎีกาวิชาญ วิสุทโธ และภักดี โพธิ์สิงห์. (2565). การขับเคลื่อนตลาดนัดชุมชนสู่การพัฒนาเศรษฐกิจฐานราก. *วารสารมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย*, 13(2), 1–14.
- สุนันทา คันทานนท์. (2565). การพัฒนาอาชีพส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจฐานรากในอันดามัน. *วารสารสังคมศาสตร์และมนุษยวิทยาเชิงพุทธ*, 7(11), 54–70.
- DOH กรมอนามัย. (2565). *ประชากรทะเบียนราษฎร จำแนกรายเพศ ปีงบประมาณ 2565*. สืบค้นวันที่ 24 กรกฎาคม 2565, จาก <http://dashboard.anamai.moph.go.th/population/pop-all/?year=2022>
- Yamane, T. (1973). *Statistics: An Introductory Analysis*. 3rdEd. New York: Harper and Row Publications.

